

Ádám öregen a paradicsomot látja

*Egyetlen nap volt a paradicsom,
egyetlen erdő, egyetlen Éva:
egy-tömbű idő.*

*Benzinfüst-hálóban
keresem a napot egy autót mentén,
ősz mellemet rikácsolva szakítja át
autó után autót.*

*Éva halott. Nem szabadulok innen.
Elveszett az idő, elveszett az áfonyabozót,
mocsok-posvány a folyó,
hol összekulcsolódva úsztunk,
lábunk közt halak forgolódtak,
orrukat a térdünknek ütve.*

*Se fügefalevél, se fűszoknya:
meztelenül jártunk az ösvényeken.
Ott egyesültünk egymással, hol örökké
csörög a legmagasabb nyárfa.*

*Először a száját
nyitottam ki egy szem szöllővel,
aztán a combjait: gyönyörködni
fodrosodó szemérem-nyílásában.
Mind a két gyökértépestől
és gyümölcsszedéstől
kicszerzett tenyerével
húzta a nyakamat magához.*

*Hosszú, fehér villanás volt a fűben.
Ha a vízparton kinyújtózott,
karjával körülölelte a nap-istent a sással
függönyözött bejárónál:
kétoldalt a farcsontjáig
csapott fekete haj-sudara.
Csapdával, repedezett kavicsal ejtettük el
a madarakat, őzeket,
kihegyezett husággal
a halat, rákot, vízikigyót.*

*Homlokom mögött ott görnyedünk
a feketére kormosodott tűz kövei fölé:
aranyozott testünk
szébb, mint az öregisten. Álmunkban
sutogott hozzánk. Vérünkben szétoldotta
az elragadtatás és a halál mérgeit.*

*Egyetlen vad- és hal-üzés volt a paradicsom,
egyetlen meztelenség és Éva.*

*Vas-könyökű emberek
ütköznek belém, a folyó felől bűz-levegő
tör az orromba. Hol vagy, erdő, kutyatejes domb,
hol vagytok, tüskés bokrok, kik piros
tűzvonalat hasítottatok
táncoló csípőnkre?*

*A vaddiófa-ligetből a kőrisvadonba
futva, hangyákat pirítottunk
s ujjhegyről nevetve etettük egymást.*

*Egyedül a magasfeszültségű vezetékek,
távfűtéscsövek alatt.*

*Éva elektromos lánggal
átdöfve egy betondoboz-házban.*

*Sárgapöttyösek voltak a nyárlevelek, Éva szája
páfrány-mély és pézsmailatú.*

*Istenem, reszketve állok
a téged-eltakaró város ember-zuhatagában.
Remegek, mint a belém-temetett erdő
és tudom, csak te csókolsz csillaggá,
ha meghalok.*

A szerelem mennybemenetele

*Sajnálom, hogy csak így,
állat-testvéreink módjára
tudom kifejezni
szomjúságom önkívületét:
vesszőm bimbózásával,*

öled fölnyitva,
csókjaimmal támadva

csókjaid ellen,
hajad sásfészkében fuldokolva
vagy csípőd átszorítva

mind a tíz ujjammal,

míg farod

a szerelem mennybemeneteleként
emelkedik élém;
sajnálom, hogy csak két újszülött vad
diadalmas sikoltása és rémülete
egyesíthet minket
mint valami óriási nyárfa alatt

a nap szívében,

hol minden fűszál izzad, a levelek
gőzölögve pusztulnak térdünk alatt;
sajnálom, hogy megint lezuhanunk

a sötétségbe

a hús és vér állati ízeitől;

szépségedtől, mely fehér köldököd
és combod tövének szépsége,
egybecsorduló, titkos nedveink
és ideg-érintéseink szépsége.

Ki tehetne minket áramló nappallá,

hulló címerű holdvilággá?

Szeretném, ha végre én csak én volnék,
te pusztán te
szervek, közvetítő testrészek nélkül;

hajad denevéres barlangjából,

tested sercegő fáklyáiból,
bejárataid homályos csipkéiből

megcsap a szorongás:
így lépek bele

egy másik test-földrész

folyóinak, dágványainak

nyelvemre lefordíthatatlan

csapdáiba.

De testi túlvilágunk

erősebb látomás.

És megindulok feléd

karodon-öleden, szakadozott zenei évszakaidon át

egészen ártatlanul.

Mert istent keressük,
de nézd a fény-tajtétkzásban
megvonagló erdőt:

isten elérhetetlen.

D. H. Lawrence-hez

Első betűidtől kezdve

arról beszéltél:

két dobogó-ízzó szervezet egyesülése,

két „vér-tudat” egybetorlódása

a legnagyobb átlényegülés a földön,

kezdet óta tudtad,

mennyivel több önmagánál

a fiú fölemelkedő tagja

és a lány reszkető húslombként

szétcsúszó szemérme; érezted, mennyire

fölfoghatatlan az egymásba-érkezés, egymást-érzékelés

apoteózis

a legszebb női test

és a legfeszülőbb férfitest

megvilágosodásának pillanatában,

a közös mű, ami ekkor születik meg

és elárasztja az ölet-elmét,

de titok marad,

titkok maradunk: mi,

elveszettek,

üdvösség-beliek és kítaszítottak

egy kis fűzbokros szigeten,

míg majd átsöpör

a tökéletes idegenség hulláma

mellünk és zöld békalencsés hajunk fölött,

csak a pillanatnyi fölmerülés

sóvárgott tükör-hasadásában

megismert arcunk

törékeny fölmagasztaltatása

sugárzik agyunkban

mindörökké,

bármilyen útkövekre tesszük

azután a lábunk;

a sötétség lucskában

végigtapogatjuk és megpillantjuk

azt, aki láthatatlan, áruló

és romlandó,

mint az utolsó, sárba-koppant tél-sejtő levél:

megtestesül a menekülő Én meg a Te

forró-párolgó szájával

és egész egymásra-csavarodó természetével,

ágyékunk újra és újra összecsap

*illatosan, fehér tajtékban,
kancásan,*

*csődörösen:
mert a szekszualitás ünnepénél
két mennyei állat
nem élhet meg nagyobb
misztériumot a földön.*

TAKÁCS IMRE

Es ist vollbracht

ELVÉGEZTETETT!

*A vörös, de nem lila szalag
főnt megszakadt.
Nem a felhőkön át a fénybe,
nem följebb, a fényátersztő sötétségbe,
nem a semmibe, nem az űrbe,
nem valahova — csak sehova,
önmegszakításába ment el maga.*

*Fejszecsapással lehet a szivárványt
fél-boltozattá vágni, de csak egy felhő-árnyék
elegendő a megcsonkításhoz. Lábon állunk,
amíg az ég nem áll már lábon fölöttünk.*

*Mert az ember — mint Jézus — a tartással
elért és a kézzel érintett minőség.
Alatta csak élünk és halunk, csak építjük
a kaptárt, de nem építjük a kaptár új eszméjét.*

*Új gyerekekkel a csoda szülessen meg!
Nem végeztünk — mind amíg élünk — a dolgunkkal.
Csírázzatok csodát a csoda helyett
csípőtökben, ti nők, asszonyok!
Millió gyereket azért, hogy az egy megszülessen,
hogy a Nap a kerek égboltot gyöngyözze be!*

*Különben elzúllik a volt sereg is,
egyenként engedik ki bekerítetttségükből*